
349. Hans Wallmark (Indlæg)

Herr president! Kära vänner! Vi har nu under ett antal dagar talat om Norden och markerat att det är ett område präglad av fred och tillit och att vi med fredliga medel kan lösa svåra problem och slitningar. Våra länder och självstyrande områden är exempel på det.

I andra delar av världen kan språk, gränser och nationaliteter leda till krig och förödelse. Vi har i stället kunnat leva samman sida vid sida och fånga styrkan i detta.

Därför, herr president, måste vi också erkänna för varandra att just frågan om språk har varit svår och komplex. Vi har lite olika åsikter. Vi kommer också från olika erfarenheter. Därför vore det sorgligt om vi skulle avsluta den 69:e sessionen, som firas med ett hundraårsfirande Finland, med konflikt och att vi inte skulle eftersträva det som är den nordiska idén: enighet – tillsammans.

Därför måste vi som sagt erkänna att det här är en svår fråga. Jag vet att presidiet har behandlat den vid fyra olika tillfällen. Som ordförande för den svenska delegationen tillsammans med Phia har jag behandlat den vid åtminstone två delegationsmöten, och vi genomförde också i Sveriges riksdag ett mycket uppskattat och intressant språkseminarium. Att säga att detta är lätt vore att ljuga. Att säga att det är svårt är att erkänna sanningen.

Det som har skett i och med presidiets behandling är att vi har tagit flera steg framåt för att göra det lättare för dem som vill använda isländska och finska. Vi har inte nått ända fram, enligt dem som har lagt fram förslagen, men vi har kommit många steg framåt.

Från presidiet tror vi att det vore bra om vi nu markerade den breda enighet

som finns bakom det justerade förslaget. Det återstår en fråga, och det är den om arbetsspråkens ställning i förhållande till arbetsordningen. Den frågan menar vi att presidiet får arbeta vidare med, och sedan får vi fatta beslut om detta vid den 70:e sessionen, som kommer att hållas i Oslo.

Men låt oss nu i enighet ställa oss bakom dessa steg framåt, som är positiva för dem som vill använda finska och isländska och som vi alla ställer oss bakom. Därmed visar vi att frågan är komplicerad, men vi löser den med fredliga, samtalande instrument, som just är signum för det nordiska. Just pragmatismen, förhandlingsförmågan, är något som vi vill framhäva som en del i det nordiska sättet att styra och vara politiker.

Detta är alltså inte ett misslyckande utan en framgång, även om vi bryter ut en liten del.

Jag vill med dessa ord tacka alla de partigrupper och enskilda ledamöter som under de här dagarna i kulisserna har medverkat till att nu föda fram ett sådant här förslag, som jag tror har alla förutsättningar att nå mycket bred enighet. Det är vår gåva till ett hundraårsfirande Finland – tillsammans.